

RAMAZAN'IN SON GÜNLERİ*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Ve'l-âkıbetü li'l-müttakîn... Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidinâ muhammedin ve âlihî ve sahbihî ecmaîn...

Muhterem kardeşler!

Ramazanımızın yirmisi gitti, onu kaldı. Cenâb-ı Hak geçmiş günlerimizi kabul etsin... Gelecek olan günlerimizi de mübarek eylesin...

Bu on günü, i'tikâf günü olarak söylemiştik. İtikâfın faydaları pek çok... Sayılmakla bitmez. En evvelâ; insanın misafir olduğu zata bakılır. Şimdi, bir bakana misafir olsanız, bir reisicumhura misafir olsanız; onu anlatmakla bitiremezsiniz. Ya, varlıkların sahibi Allah-u Teâlâ'nın evinde, Allah-u Celle ve A'lâ'ya misafir olsanız?

Bu on gün içerisinde, yemekten içmekten kısararak ibadetle vaktini geçirir. Lüzumsuz hiç bir hacet için dışarıya çıkamaz. Ancak zaruret miktarı, abdest almak için, def'-i hacet gibi zaruretlerde dışarı çıkmaya izin verilmiştir. Bundan gayrı zamanda dışarıya da çıkamaz. Boş söz söyleyemez.

Onun için, bu ayda ne var? Kadir gecesi var bu on günde... Bizim bildiğimiz Kadir, işte Ramazan

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

ayının 27. gecesini bellemiştir. Fakat Cenâb-ı Peygamber SAS;

“—Ramazan’ın 21. gecesinde, 23. gecesinde, 27. gecesinde, hatta 29. gecesinde de Kadir’in olma ihtimali var!” diyor.

Mutlaka 27 değil yani... 21’den 29’a kadar günlerde Kadiri kaçırmamak için, i’tikâf sünnet-i seniyyesini bırakmışlar bize... Biz, bu sünneti seniyyeyi icra etmekle, hem memleketimize gelecek afetleri önlemiş oluruz, hem de kendimizi Cenâb-ı Hakk’a teslim etmek suretiyle, kötülüklerimizi iyiliğe çevirmeğe çalışırız.

Mâlûm, insan için her şey mümkün de; iyi bir insan olmak, yâni Allah-u Teâlâ’nın istediği ve razı olduğu bir müslüman olmak herkese nasib olmuyor. Zengin olmak, bilgin olmak, kuvvet kudret sahibi olmak hüner değil! Bunlar olabilen şeyler. Asıl hüner; Allah-u Celle ve A’lâ’nın sevdiği ve razı olduğu bir kul olabilmek!

Bunun için insanlar, çeşitli çarelere başvurmuşlar. Bunun en iyisi de, işte bu Ramazan-ı Şerif’in 20. gününden sonraki günleri ve geceleri mescidde i’tikâfla geçirmektir. 20. günü ikindiden sonra camisinde kalır. Ondan sonra, ta Bayram gecesine kadar camisinde kalır. Bayram gecesinin akşamından sonra çıkar camisinden...

Bunun sevabını söylemeğe gücümüz yetmez. Peygamberimiz’in sünnetidir. Hiç bir zaman, Peygamberimiz’in işi kadar, kimsede iş olmamıştır. Şimdi, herkes bir bahane bulur;

işim çok diye... Peygamber SAS'deki işler kadar, kimde iş vardı? On sene zarfında, 27 tane muharebeye girmiş çıkmış. Şöyle böyle, demek ki senede üç defa muharebeye girmiş çıkmış. Milletin işi var, devletin işi var... Fakirlik var, zaruretler var... Birçok ihtiyaçların karşısında. Yine öyleyken, Cenâb-ı Peygamber i'tikâfı bırakmamıştır.

Ashab-ı kiram da ona uyararak, onlar da i'tikâflarını yapmışlardır. Bize de sünnet olarak tavsiye edilmiştir. Peygamber SAS'in ihtiyacı yok... O her zaman i'tikâf halinde... Fakat bizim için;

“—Sünnet olsun da, ümmetim de bu sünneti icra etsinler, Hakk'ın rızasını kazansınlar; Allah'ın sevdiği iyi bir kul olarak yaşasınlar; iyi bir kul olardan da, dünyadan ahirete göçsünler!” diye i'tikâf yapmış.

Bu hayat hepimize muvakkat, şüphesiz. “*Her gelen gitse gerektir!*” dedikleri bir yer. Gence, yaşlıya bakmıyor, sırası gelen gidiyor. Binâen aleyh, Hakk'ın sevdiği bir kul olarak gitmek başka; Hakk'ın sevmediği, razı olmadığı şerir bir kul olarak gitmek, o da başka...

Onun için, hepimiz isteriz ki, Allah bizden razı olsun...

Bak, Allah'ın evine geldik el-hamdü lillâh... İbadet tâat ettik. Sırf maksadımız, Hakk'ın rızasını kazanmak! Bunu istiyoruz. Yoksa başka gayemiz yok. Allah'ın da bizim ibadetlerimize ihtiyacı yok... Yalnız istiyor ki:

“—Benim kullarım bana lâyıf olsunlar,

kötülükleri terk etsinler, fenalıkları terk etsinler.”

Aziz kardeş! Hepiniz bilirsiniz ki, insanın alıştığı şeyi terk etmesi kadar zor şey yoktur. En basiti, sigara... Fakat alışagelmıştır. Herkes söyler. Zararını kendisi de bilir. Bildiği halde bırakması da çok zordur. Onun için, alışmamak lâzım!

Alışılan bir şeyin terki için de, işte bu on günü belle! Eve gir, Allah'ın evine... Elini aç! Elinle beraber gönlünü de aç ama... De ki:

“—Yâ Rabbi, beni affet... Beni sana lâyük kul et... Senin sevdiğin bir kul olayım ben...”

O bahtiyarlık oldu muydu; dünya da senin, ahiret de senin...

“—Dünyada cennete girmeyen, ahiret cennetine giremez.” demişler. Ahiret cennetine girebilmek için, dünya cennetine girmek lâzım! Dünya cenneti; Hakk'ın rızasını kazanmak... Hakk'ın rızasını kazandın mı, dünya da senin için cennet, ahiret de cennet...

Allah hepimizi affetsin de, bu mübarek günlerin kıymetlerini bilip, Hakk'ın rızasını kazanmaya çalışan bahtiyarların arasına, Cenâb-ı Hak cümlemizi kabul etsin, inşâallah...

Yapmış olduğumuz kusurlar çok. Beşeriz. Beşeriyetimiz dolayısıyla, hatadan da sâlim olamayız. Hatadan sâlim olamadığımızdan dolayı da, Cenâb-ı Hak bize istiğfarları bahşetmiş. Onun için, sabahta ve akşamda, her halinde istiğfarı bırakma!

Gücdevânî Hazretleri'nin dediği sözü de yaba-

na atma; nefeslerini sakın boşa geçirme! Allah'ı hatırından zerre kadar çıkarma! Onun kulu ol! Onun emrine mutî ol! Aldığın, verdiğin nefeslerde de bil ki, onu sana aldırın, verdiren Allah'tır.

Bil ki, insanda en kıymetli şey akıldır. Akıl gittikten sonra, insanın hiç kıymeti yoktur. O akılı da veren Allah'tır.

Cesedi topraktan yaratmış, bu gün de yaratmaktadır. Bak, o topraktan yaratılan gıdaları yiyoruz, vücudumuzda kan oluyor. O kanlar vücudumuzu besliyor ve bizde çocukluk tohumları hâsıl oluyor. O çocukluk tohumlarıyla evlâtlar dünyaya geliyor. O evlâtlarla beraber böyle devam edip gidiyor... Aslımız toprak, neslimiz de toprak...

Binâen aleyh, Allah-u Celle ve A'lâ'ya bak ki, o toprağı ne güzel bir göz yapmış da, kâinatı görüyor... O Allah-u Celle ve A'lâ, bak, ne güzel kulak vermiş de, kâinatın sesini dinliyor. Şimdi sen dersin ki, ses yok... Radyoyu önüne koyunca, ta Ankara'yı da dinliyorsun, Arabistan'ı da dinliyorsun.

O ses nereden çıktı? O bir vasıta. Tahta parçası bir vasıta oluyor, sana dünyanın seslerini duyuruyor da; sen eşref-i mahlûkat, ekmel-i mahlûkatsın... En büyük insansın. En büyük mahlûkusun Allah'ın. En sevgili bir kulusun. Onun için kıymetini bil! Allah'ın razı olmadığı işleri, kat'iyen işlememeğe çalış!

Beşeriyet iktizasıyla hataya düşersen, derhal tevbe istiğfar edip, bir daha yapmamağa da çalış!

Allah cümlemizi affetsin... Bu güzel günlerin kadr ü kıymetini bilip, Allah-u Teâlâ'nın emrine mutî, Peygamber SAS'ın sünnetine de uyan bahtiyar kulları arasına girmeyi cümlemize nasib etsin inşaallah...

Ashab-ı kirâmın halini biliyorsunuz. Onların derecesine yetişmeğe bizim değil, hiçbir evliyanın gücü yetmez. Abdülkâdir-i Geylânî, Nakşibend Bahâeddîn, Ahmed Rufaî... Bunların hiç birisinin sahabenin derecelerine ulaşmalarına imkân yok!

“–Neden?”

Onlar Cenâb-ı Peygamber'i gördüler. O görmelerinin şerefiyle öyle yükseldiler ki, Arş'a kadar...

Allah-u Teâlâ onların hürmetine bizi de affetsin de, onlara olan hürmetlerimizi artırsın... Onların izinde gitmeyi cümlemize nasib etsin...

El-fâtiha!

Es-selâmü aleyküm ve rahmetu'llâhi ve berakâtühû.

Mehmet Zahid KOTKU

01. 08. 1980 - İskenderpaşa Camii

(20 Ramazan 1400)

[Bütün Mehmed Zahid KOTKU/
Cuma Sohbetlerine
PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)



SERVER
Kürsü